

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobce:

██████████ A ██████████ H ██████████ narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Zscherpem
sídlem Lochotínská 18, 301 00 Plzeň

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 153 000 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** zaplatit částku ve výši 67.500 Kč s 8,05% z prodlení ročně od 2. 8. 2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku ve výši 85.500 Kč s příslušenstvím, **se zamítá.**
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.800 Kč do 15 dnů od vyhlášení rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Lukáše Zscherpa, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném zaplacení v záhlaví uvedené částky jakožto přiměřeného zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného u Městského soudu v Praze, pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce stručně popsal průběh uvedeného řízení, kdy uzavřel, že řízení trvalo od 2. 6. 2006, kdy bylo zahájeno do doby jeho pravomocného skončení 25. 6. 2012. V uvedeném řízení docházelo k průtahům, zejména v prvních třech letech. Řízení pak bylo přerušeno do řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že do řízení je v zásadě třeba počítat i dobu, po níž bylo řízení přerušeno, poukázal žalobce na to, že i v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] byla celková doba řízení nepřiměřená a i zde došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Pokud jde o jednotlivé atributy, žalobce uvedl, že v posuzovaném řízení nebyla věc nikterak těžká, byla řešena pouze u soudu prvního stupně a byla skončena při prvním jednání. Žalobce se pak délce řízení žádným způsobem nepodílel. Řízení bylo pro žalobce významné. Žalobce nárokoval za jeden rok trvání řízení částku 17.000 Kč, za první dva roky, pak částku v poloviční výši (tj. 8.500 Kč/rok).
2. Žalovaný ve svém vyjádření nespороval skutečnost, že žalobce u něj uplatnil nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučnění ve výši 153.000 Kč v důsledku nepřiměřené délky soudního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] dne 21. 12. 2016. Jeho žádost nebyla shledána důvodnou a žalobci nebylo přiznáno žádné odškodnění, což mu bylo sděleno stanoviskem. Žalovaný stručně zkonstatoval průběh namítaného řízení, dále zkonstatoval průběh řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] do něžž bylo přerušeno posuzované řízení a také průběh řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] do kterého bylo přerušeno řízení [REDAKCE] a dospěl k závěru, že posuzované řízení trvalo 10 let a probíhalo na dvou stupních soudní soustavy. Věc byla po právní a procesní stránce složitá, když došlo jak ke spojení několika věcí ke společnému projednání tak i k přerušení řízení do doby rozhodnutí soudu o návrhu na neplatnost jiného rozhodnutí stejné valné hromady projednávané pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce se svým chováním na délce řízení nepodílel a význam lze hodnotit jako běžné. Byť tedy řízení trvalo 10 let, nelze považovat jeho délku za nepřiměřenou, když odpovídala právnímu a skutkovému stavu věc. Žalovaný proto dospěl k závěru, že ve věci není dán odpovědností titul v podobě nesprávného úředního postupu soudu.
3. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení, postupoval soud podle ustanovení § 115a o. s. ř.
4. Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že žalobce se se svým nárokem na přiměřené zadostiučnění ve výši 153.000,-Kč v důsledku nesprávného úředního postupu v řízení, vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] obrátil dne 21. 12. 2016 na žalovaného, kdy po projednání této žádosti žalovaný dospěl k závěru, že v řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, což žalobci sdělil svým stanoviskem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Milada Bryndová

5. Ze spisu Městského soudu v Praze, sp. zn. [redacted] vzal soud za prokázané, že předmětem řízení byla žaloba na neplatnost usnesení valné hromady, která byla k soudu podána dne 2. 6. 2006. Usnesením ze dne 8. 8. 2007 byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku. Usnesením ze dne 3. 6. 2009 byla věc vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] spojena ke společnému projednání s věcmi vedenými u téhož soudu pod sp. zn. [redacted] a [redacted] a to pod sp. zn. [redacted]. Následně byl dne 21. 8. 2009 žalobce vyzván k doložení plné moci. Na to žalobce reagoval podáním došlým soudu dne 18. 9. 2009. Současně bylo řízení usnesením ze dne 3. 7. 2009 přerušeno do pravomocného skončení řízení vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted].
- Poté soud činil dotazy na stav uvedených řízení. Dotazy bylo zjištěno, že řízení vedené pod sp. zn. [redacted] bylo přerušeno do skončení řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] a [redacted]. Dále bylo zjištěno, že věc vedená pod sp. zn. [redacted] byla spojena s věcí vedenou pod sp. zn. [redacted] a nadále byla vedena pod touto spisovou značkou. Poté opětovně soudem zjišťován stav řízení ve věci [redacted]. Usnesením ze dne 14. 8. 2014 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení, neboť řízení vedené pod sp. zn. [redacted] bylo pravomocně skončeno dne 24. 6. 2014. Dne 18. 8. 2014 se žalovaný (další účastník) ve věci písemně vyjádřil. Dne 15. 9. 2004 podal jeden z žalobců - [redacted] návrh na učinění lhůty k provedení procesního úkonu. Jednání bylo nařízeno na den 21. 11. 2014. Pokynem soudce ze dne 23. 9. 2014 bylo jednání nařízené na den 21. 11. 2014 odročeno na neurčito z důvodu návrhu na přerušování řízení a žádosti o jeho odročení ze strany některých žalobců. Usnesením ze dne 16. 12. 2014 bylo jednání přerušeno do skončení dovolacího řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted]. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný odvolání. Usnesením ze dne 15. 1. 2015 vydal soud opravné usnesení k usnesení o přerušování řízení ze dne 16. 12. 2014. Proti tomuto opravnému usnesení podal žalobce a) odvolání. Usnesením ze dne 29. 1. 2015 byli ostatní účastníci řízení vyzváni, aby se vyjádřili k odvolání. Na to bylo reagováno některými účastníky řízení, kteří se ve věci vyjádřili podáním došlým soudu dne 16. 2. 2015. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 26. 2. 2015. Usnesením ze dne 30. 12. 2015 Vrchní soud v Praze rozhodl, že se usnesení soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení mění tak, že se řízení nepřerušuje. Pokynem soudce ze dne 12. 4. 2016 bylo nařízeno ústní jednání na den 10. 5. 2016. Při tomto jednání bylo vydáno usnesení ve znění, že soud vyslovil neplatnost všech usnesení náhradní valné hromady žalovaného (dalšího účastníka). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 6. 2016.
6. Dále soud provedl dokazování spisem Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted]. Z tohoto spisu vzal za prokázané, že žaloba byla k soudu podána dne 15. 6. 2004 a jejím předmětem byla neplatnost usnesení valné hromady. Usnesením ze dne 22. 7. 2004 byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za návrh na zahájení řízení. Žaloba byla žalovanému doručena dne 20. 9. 2004 a tento se k ní vyjádřil dne 21. 10. 2004. Usnesením ze dne 26. 10. 2004 byla další řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] spojena ke společnému

řízení a projednána nadále pod sp. zn. [REDAKCE]. Následně dne 10. 11. 2004 jeden z žalobců doplnil své podání, k čemuž se žalovaný vyjádřil podáním došlým soudu dne 18. 11. 2004 a podáním došlým soudu dne 28. 12. 2004. Následně byli žalobci přípisem soudu ze dne 9. 2. 2005 s ohledem na prohlášení konkurzu na majetek žalovaného vyzváni, zda trvají na podané žalobě. Na to žalobci reagovali podáním došlým soudu dne 3. 3. 2005, dne 22. 4. 2005. Podáním došlým soudu dne 30. 6. 2005 oznamoval vedlejší účastník na straně žalované, že vstupuje do řízení. Přípisem soudu ze dne 22. 5. 2006 byli žalobci opětovně vyzváni, zda vzhledem k výsledkům předchozího řízení trvají na projednávané žalobě. Na to žalobci reagovali podáními došlými soudu dne 7. 6. 2006 až 30. 6. 2006. Pokynem soudce ze dne 3. 7. 2006 bylo jednání nařízeno na den 27. 11. 2006. Podáním ze dne 6. 11. 2006 žádal žalovaný o přerušeni jednání do doby rozhodnutí Městským soudem v Praze o neplatnosti usnesení valné hromady, a to v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] sp.zn. [REDAKCE] a sp.zn. [REDAKCE]. Současně požádal o odročení jednání na neurčito. Usnesením ze dne 24. 11. 2006 soud řízení přerušil do skončení řízení vedeném pod sp.zn. [REDAKCE] a následně byl soudem kontrolován stav tohoto řízení. Usnesením ze dne 1. 2. 2010 rozhodl soud o pokračování v řízení. Pokynem soudce ze dne 11. 3. 2010 bylo nařízeno ústní jednání na den 10. 5. 2010. Při tomto jednání bylo provedeno dokazování listinami a jednání bylo odročeno za účelem závěrečných návrhů a rozhodnutí ve věci samé. Usnesením ze dne 1. 6. 2010 bylo rozhodnuto o neplatnosti všech usnesení náhradní valné hromady žalovaného. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný dne 18. 6. 2010 odvolání. Usnesením ze dne 21. 6. 2010 byl žalovaný vyzván k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Následně tato skutečnost, tj. zda byl zaplacen soudní poplatek za odvolání, byla soudem dne 27. 7. 2010, prověřována. Usnesením ze dne 30. 7. 2010 rozhodl Městský soud v Praze o zastavení odvolacího řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný dne 11. 8. 2010 odvolání se současnou úhradou soudního poplatku za odvolání. Usnesením ze dne 16. 8. 2010 Městský soud v Praze napadené usnesení zrušil. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 30. 9. 2010. Pokynem předsedy senátu ze dne 8. 11. 2010 bylo nařízeno ústní jednání na den 3. 6. 2011. Při tomto jednání Vrchní soud v Praze napadené usnesení soudu prvního stupně zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Věc byla vrácena Městskému soudu v Praze dne 12. 7. 2011. Pokynem soudce ze dne 11. 8. 2011 bylo nařízeno ústní jednání na den 21. 11. 2011. Jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí ve věci samé. Usnesením ze dne 20. 12. 2011 soud žalobu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci dne 10. 1. 2012 až dne 17. 1. 2012 odvolání. Dne 26. 1. 2012 byli žalobci vyzváni k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 14. 2. 2012. Pokynem předsedy senátu ze dne 25. 4. 2013 bylo nařízeno ústní jednání na den 22. 5. 2013. Toto jednání bylo odročeno na neurčito. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 5. 2013 byl žalovaný (další účastník) vyzván ke sdělení, zda je v tomto řízení zastoupen, popř. kdo je jeho zástupcem a o doložení plné moci. Na to žalovaný reagoval podáním došlým soudu dne 30. 5. 2013. Jednání bylo nařízeno na den 25. 4. 2014. Při tomto jednání bylo vyhlášeno rozhodnutí ve věci samé ve znění, že byla vyslovena neplatnost všech usnesení náhradní valné hromady žalovaného. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný dne 21. 8. 2014 dovolání. Dne 19. 8. 2014 byl žalovaný vyzván k zaplacení soudního poplatku za dovolání. Žalobci se k dovolání vyjádřili podáním došlým soudu dne 8.

10. 2014. Věc byla předložena Nejvyššímu soudu ČR dne 7. 11. 2014. Usnesením ze dne 25. 11. 2015 bylo dovolací řízení zastaveno.
7. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] má soud za prokázané, že žaloba byla k soudu podána dne 17. 10. 2003 a jejím předmětem bylo určení, že veškerá usnesení náhradní valné hromady žalovaného, jsou neplatná. Součástí návrhu byl i návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2003 bylo návrhu na vydání předběžného opatření vyhověno. Usnesením ze dne 11. 11. 2003 byli žalobci vyzváni k odstranění vad žaloby. Proti usnesení o vydání předběžného opatření podaly třetí osoby zúčastněné na řízení odvolání dne 10. 11. 2003, dne 13. 11. 2003. Podáním došlým soudu dne 20. 11. 2003 žalobkyně upřesnila svou žalobu. Podáním došlým soudu dne 17. 12. 2003 se žalobkyně vyjádřila k podanému odvolání. Poté se ještě třetí osoby vyjadřovaly k podanému odvolání a doplňovaly svá odvolání, a to až do 19. 2. 2004. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2004 bylo odvolání jedné ze zúčastněných osob odmítnuto jako opožděné. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 4. 3. 2004. Podáním ze dne 9. 3. 2004 žalobkyně navrhla vydání předběžného opatření. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2004 bylo o tomto návrhu rozhodnuto. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 17. 3. 2004. Podáním došlým tomuto soudu dne 18. 3. 2004 vznesla žalobkyně námitku podjatosti soudců. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2004 bylo napadené usnesení o vydání předběžného opatření ze dne 24. 10. 2003 změněno tak, že se zamítá. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2004 o vydání předběžného opatření bylo podáno osobami zúčastněnými na řízení dne 22. 3. 2004, dne 9. 4. 2004 odvolání. Podáním došlým soudu dne 20. 4. 2004 podala žalobkyně návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením ze dne 26. 4. 2004 bylo o tomto návrhu rozhodnuto Městským soudem v Praze tak, že se zamítá. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2004 bylo rozhodnuto o dalším návrhu žalobkyně na nařízení předběžného opatření tak, že se zamítá. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2004 a ze dne 27. 4. 2004 podala žalobkyně odvolání. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 1. 6. 2004. Tento ve věci rozhodl usnesením ze dne 24. 6. 2004. Věc byla vrácena Městskému soudu v Praze dne 29. 6. 2004. Následně bylo žalovaným sdělováno, že došlo k odvolání plné moci a udělení nové plné moci. Dne 4. 10. 2004 bylo soudu doručeno vyjádření likvidátora a dne 5. 10. 2004 doplnění žaloby. Při jednání konaném dne 5. 10. 2004 bylo toto odročeno na den 14. 10. 2004 z důvodu nutnosti seznámení se soudem s podáním účastníků. Při jednání konaném dne 14. 10. 2004 bylo řízení přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí o neplatnosti usnesení valné hromady v řízení vedeném u Městského soudu v Praze sp. zn. 34 Cm 81/2002. Dne 13. 12. 2004 podala žalobkyně ve věci návrh na vydání předběžného opatření. Tento byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2004 zamítnut. Usnesením ze dne 21. 12. 2004 byl zamítnut další návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením ze dne 22. 12. 2004 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2004 a ze dne 21. 12. 2004 podala žalobkyně odvolání. Podáním ze dne 28. 2. 2005 vstoupil další účastník jako vedlejší účastník na straně žalované do řízení. Podáním ze dne 15. 3. 2005 vznesla žalobkyně námitku podjatosti ve vztahu k rozhodujícímu soudci. Při jednání konaném dne 15. 3. 2005 vyjádřila žalobkyně nesouhlas se vstupem vedlejšího účastníka na stranu žalovaného do řízení. Jednání bylo

odročeno na neurčito za účelem předložení věci Vrchnímu soudu v Praze. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 12. 5. 2005. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2005 bylo rozhodnuto, že soudce není vyloučen z projednání a rozhodnutí věci. Následně byla věc opětovně předložena Vrchnímu soud v Praze dne 2. 8. 2005 k rozhodnutí o odvolání. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 6. 2005 byla napadená usnesení ze dne 20. 12. 2004 a ze dne 21. 12. 2004 potvrzena jako věc nesprávná. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2006 bylo rozhodnuto o přípustění vedlejšího účastníka na straně žalované. Jednání nařízené na den 18. 1. 2006 bylo odročeno z důvodu nemoci právního zástupce žalovaného. Další jednání se konalo dne 28. 3. 2006. Při tomto jednání bylo provedeno dokazování listinami a bylo odročeno za účelem doplnění dokazování na den 25. 4. 2006. Proti usnesení o nepřipustění vedlejšího účastníka na straně žalované ze dne 17. 3. 2006 podal tento dne 27. 3. 2006 odvolání. Z tohoto důvodu bylo jednání nařízené na den 25. 4. 2006 zrušeno. Usnesením ze dne 2. 5. 2006 rozhodl Městský soud v Praze o nepřipustění dalšího účastníka jako vedlejšího účastníka do řízení. Proti tomuto tento podal odvolání ze dne 4. 5. 2006. Věc byla s odvoláním předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 22. 6. 2006. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 8. 2006 byla napadená usnesení soudu prvního stupně potvrzena. Věc byla vrácena Městskému soudu v Praze dne 15. 8. 2006. Pokynem soudce ze dne 14. 9. 2006 bylo nařízeno ústní jednání na den 31. 10. 2006. Toto jednání bylo za účelem výslechu svědků, jež byly při tomto jednání navrženy, odročeno na den 19. 12. 2006. Podáním došlým soudu dne 11. 12. 2006 žádala žalobkyně o odročení jednání z důvodu pracovní neschopnosti. Jednání bylo odročeno na den 30. 1. 2007. Při tomto jednání byli vyslechnuti svědci a jednání bylo odročeno za účelem výslechu svědka a provedení listinnými důkazy na den 29. 3. 2007. Při jednání konaném dne 29. 7. 2007 byl vyslechnut svědek a bylo provedeno dokazování listinami. Jednání bylo odročeno za účelem doplnění dokazování na den 20. 4. 2007. Při jednání bylo provedeno dokazování listinami a jednání bylo odročeno za účelem závěrečných návrhů na den 27. 4. 2007. Dne 27. 4. 2007 byly při jednání předneseny závěrečné návrhy a jednání bylo odročeno za účelem rozhodnutí ve věci samé na den 3. 5. 2007. Usnesením ze dne 3. 5. 2007 rozhodl soud prvního stupně tak, že návrh na vyslovení neplatnosti všech usnesení náhradní valné hromady žalovaného zamítl. Proti tomuto podala žalobkyně dne 27. 6. 2007 odvolání. Toto doplnila podáním došlým soudu dne 2. 8. 2007. Usnesením ze dne 1. 8. 2007 byla žalobkyně vyzvána k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 15. 8. 2007. Pokynem předsedy senátu ze dne 3. 3. 2008 bylo nařízeno odvolací jednání na den 4. 4. 2008. Usnesením ze dne 4. 4. 2008 bylo napadené usnesení potvrzeno. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 31. 7. 2008 dovolání. Usnesením ze dne 7. 8. 2008 byla žalobkyně vyzvána k zaplacení soudního poplatku za dovolání. Věc byla předložena Nejvyššímu soudu ČR dne 24. 10. 2008. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 2. 9. 2009 bylo dovolání odmítnuto.

8. Podle ust. § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zák. o odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 13 odst. 1 zák. stát odpoví za škodu způsobenou

nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinností učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

9. Délka řízení ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň ji lze přičítat působením státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovateli, případně od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (viz. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11. 10. 2005). Průtah, který se vyskytne jen v určité fázi řízení pak Evropský soud pro lidská práva toleruje, za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená (rozsudek Žirovnický proti České republice ze dne 9. 7. 2002, Krča proti České republice ze dne 18. 3. 2003). Naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (např. rozsudek Kubizňáková proti České republice ze dne 21. 6. 2005). Z tohoto rozsudku pak plyne, že celkovou délku řízení nelze zdůvodňovat mimo jiné opakovaným meritorním rozhodováním soudu, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jež jim byla vytýkána. Přiměřenost délky řízení tedy soud posuzuje s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz. rozsudek ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. 3. 2003).
10. Na základě provedení dokazování a s odkazem na shora citovaná zákonná ustanovení, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Nejvyššího soudu ČR posoudil soud věc po právní stránce následovně: zákonná úprava zakotvuje odpovědnost státu za škodu, způsobenou nesprávným úředním postupem, spočívající v tom, že nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Úprava postihuje případy, kdy poškození jsou vystaveni frustraci z nepřiměřeně dlouhého průběhu řízení. Přiměřenost délky řízení závisí na okolnostech jednotlivých případů. Rozhodující je přitom celková délka řízení, za kterou je náhrada poskytována. Nejedná se o odškodňování poškozeného za jednotlivý průtah v řízení (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010). V tomto smyslu Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 30Cdo 1355/2012 také dovodil, že jednotlivé průtahy v řízení (například nečinnost soudu I. stupně způsobena připojením jiného spisu, délka řízení před Nejvyšším soudem

apod.), nemusí vždy znamenat, že došlo k porušení práva na přiměřenou délku řízení, jestliže řízení, jako celek odpovídá dobou svého trvání, v němž je možné skončení řízení v obdobné věci zpravidla očekávat. Není proto myslitelné stanovit nějakou abstraktní lhůtu, kterou by bylo možné pokládat za přiměřenou dobu řízení, ale je třeba vždy přihlídnout ke konkrétním okolnostem individuálního případu. Proto již pro posuzování přiměřenosti délky řízení (tedy nejenom při určení výše zadostiučinění), je třeba vycházet z kritérií stanovených v ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Za porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, které je ve svém důsledku nesprávným úředním postupem ve smyslu výše citovaného ustanovení § 13 zákona, lze považovat jen takový postup soudu v řízení, kdy doba jeho průběhu neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci; oproti tomu stát nemůže odpovídat za průtahy, které jsou způsobeny nedostatkem součinnosti, či dokonce záměrným působením ze strany účastníků, či jsou vyvolány jinými okolnostmi, které nemají původ v povaze soudu a jejich institucionálním a organizačním vybavení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 25Cdo 508/2008).

11. Soud po provedené dokazování vyšel z toho, že posuzované řízení trvalo od 2. 6. 2006 do 25. 6. 2016, tj. 10 let. Jeho předmětem bylo určení neplatnosti usnesení valné hromady. Řízení bylo přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] od 22. 9. 2009 do 14. 8. 2014. Řízení bylo vedeno toliko u nalézacího soudu, pokud šlo o meritum věci, pokud šlo o procesní stránku, byla věc jedenkrát s odvoláním do usnesení o přerušení řízení předložena odvolacímu soudu. Věc proto nebyla po skutkové, právní ani procesní stránce náročná. O tomto svědčí i fakt, že byla rozhodnuta při prvním jednání. Nicméně rozhodnutí ve věci samé bylo závislé na rozhodnutí právě v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE]. U samotného postupu soudu pak soud shledal, že v řízení se vyskytly opakované a dlouhodobé průtahy, a to v období od 2. 6. 2006 do 8. 8. 2007 a od 8. 8. 2007 do 3. 6. 2009.
12. Pokud jde o význam řízení pro žalobce, tento je nutné posoudit z objektivního i subjektivního hlediska. Z objektivního hlediska s tímto typem sporu obecně není Evropským soudem pro lidská práva shledáván vyšší význam řízení, oproti řízení typu: opatrovnických sporů (srov. rozsudek ESLP ve věci *Kříž proti České republice* ze dne 9. 1. 2007, č. 26634/03, § 72), pracovně právních sporů (srov. rozsudek ESLP ve věci *Jírů proti České republice* ze dne 26. 10. 2004, č. 65195/01, § 47), věci osobního stavu (rozsudek ESLP ve věci *Kniat proti Polsku* ze dne 26. 7. 2005, č. 71731/01, § 41), věci sociálního zabezpečení (rozsudek ESLP ve věci *Salomonsson proti Švédsku* ze dne 12. 11. 2002, č. 38978/97, § 38), trestní věci (stov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 67/2005) a věci týkající se zdraví nebo života (rozsudek ESLP ve věci *Silva Pontes proti Portugalsku* ze dne 23. 3. 1994, č. 14940/89, č. 14940/89, § 39). Tyto druhy řízení v obecné rovině více negativně ovlivňují a zatěžují osobní život poškozeného a mají tak pro poškozeného vyšší význam než řízení jiná (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2010). Ze subjektivního pohledu lze rovněž uzavřít, že význam řízení pro žalobce nebyl v souladu s průběhem řízení a jeho procesním chováním. Žalobce, byť touto žalobou tvrdil, že délka sporu pro něj byla významnou otázkou,

a že tvrzenou nepřiměřenou délkou namítaného řízení byl poškozen natolik, že by tomu mělo odpovídat zaplacení jím nárokané částky, tedy že pro něj řízení mělo zásadní význam, jeho procesní chování v popsaném sporu tomu neodpovídalo. Žalobce v řízení procesně nepůsobil za účelem jeho urychlení, tedy nevyužil dostupné prostředky způsobilé odstranit jím tvrzené prodlevy, jako např. stížnost na průtahy v řízení u příslušného předsedy soudu, či postup podle ust. § 174a zákona o soudech a soudcích, popř. dotaz na příslušného předsedu senátu stran stavu řízení. Tento fakt soud s ohledem na soudní judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30Cdo 4761/2009) nemohl hodnotit k tíži žalobce, když soudy jsou povinny v řízení konat z úřední povinnosti, nikoliv až na základě stížnosti účastníků, avšak žalobcem tvrzený zvýšený význam je vyvrácen jeho procesní nečinností. Navíc žalobce ani netvrdil jaký konkrétní význam řízení pro jeho osobu mělo mít.

13. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz. rozsudek ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4923/2009) je v zásadě třeba započítávat do doby řízení i dobu, po níž bylo řízení přerušeno. Pro účely posouzení, zda v řízení, které bylo přerušeno nebo ve kterém nebylo možno z jiného důvodu pokračovat, došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona, je třeba zkoumat, zda ve vedlejší řízení, které si nečinnost v původním řízení vynutilo, byla věc projednána v přiměřené lhůtě. Pokud tomu tak je, nelze učinit závěr o tom, že by z důvodu jeho nepokračování byla délka původního řízení nepřiměřená. Jestliže však délka vedlejšího řízení přiměřená není, a to z důvodu přičitatelných státu tj. došlo-li ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona k porušení práva účastníků vedlejšího řízení na projednání věci v přiměřené lhůtě, promítá se tato skutečnost i do závěru o nepřiměřené délce původního řízení. Z tohoto důvodu se proto soud zabýval i délkou řízení ve věci [redacted] do něhož bylo posuzované řízení přerušeno a dále i délkou řízení ve věci [redacted] do kterého bylo přerušeno řízení [redacted]. Ve věci [redacted] trvalo řízení od 15. 6. 2004 do 25. 11. 2015, tj. 11 let a 7 měsíců. Předmětem řízení bylo určení neplatnosti valné hromady a i rozhodnutí v této věci bylo závislé na rozhodnutí v jiném řízení ([redacted]). Toto řízení také bylo přerušeno, a to od 3. 1. 2007 do 1. 2. 2010. Věc se nacházela na 3 stupních soudní soustavy, opakovaně – dvakrát ve věci rozhodoval soud prvního stupně, dvakrát odvolací soud a jedenkrát Nejvyšší soud. S tímto pak samozřejmě souviselo, že se celková doba řízení protáhla. Procesní práva účastníků v podobě řádných a mimořádných opravných prostředků a jejich využití samozřejmě nelze klást k jejich tíži, avšak na druhou stranu je zřejmé, že určitým způsobem prodlouží délku namítaného řízení (v některých případech až podstatně) protože je nutné, aby se orgány státu s nimi vypořádaly (tedy o nich rozhodly), což ovšem nelze klást ani k tíži žalovaného. U samotného postupu soudu lze uvést, že činnost soudu směřovala k rozhodnutí ve věci samé. Úkony soudu byly činěny pravidelně v přiměřených lhůtách. V řízení se vyskytl jediný průtah v období od 14. 2. 2012 do 25. 4. 2016, kdy se věc nacházela u Nejvyššího soudu ČR.
14. Řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [redacted] bylo zahájeno dne 17. 10. 2003 a skončeno dne 23. 10. 2009, tj. trvalo celkem 6 let. Předmětem žaloby bylo určení neplatnosti usnesení valné hromady. Věc byla řešena na třech stupních soudní soustavy, pokud šlo o meritum věci – nalézací, odvolací a dovolací soud, pokud šlo o procesní rozhodnutí, byla opakovaně projednávána na

dvou stupních soudní soustavy – nalézací a odvolací soud. Podle názoru soudu věc byla procesně i skutkově náročná, neboť bylo provedeno rozsáhlé dokazování v podobě výslechu velkého množství svědků. V řízení také byly podávány opakované návrhy na vydání předběžného opatření, včetně podaných odvolání do vydaných rozhodnutí, námitky podjatosti a také bylo rozhodováno o připuštění vedlejšího účastníka. V řízení byl soudem zjištěn průtah od 24. 10. 2008 do 2. 9. 2008, kdy se věc nalézala u Nejvyššího soudu ČR. Jinak soudy bylo postupováno v přiměřených lhůtách s pravidelnými procesními úkony ve věci. I přes shora specifikované průtahy v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE] dospěl soud k závěru, že celková doba obou řízení s odkazem na jejich průběh, byla přiměřená, kdy v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] je samozřejmě nutné zohlednit, že řízení bylo po dobu 3 let přerušeno. Uvedené průtahy proto s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva lze s ohledem na přiměřenost obou řízení ještě tolerovat (viz shora).

15. I když soud shledal, že obě řízení, do kterých bylo posuzované řízení přerušeno (resp. do [REDAKCE] a toto do [REDAKCE] nebyla svou délkou nepřiměřená a nelze tedy uzavřít, že by v důsledku nepřiměřenosti těchto řízení bylo nepřiměřeně dlouhé i řízení posuzované, musel soud uzavřít, že posuzované řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, i kdyby nebylo přerušeno. Jeho nadstandardní délka je dána samozřejmě délkou jeho přerušování, avšak i tříletou nečinností soudu, tedy průtahy v řízení. Soud proto dospěl k závěru oproti názoru žalovaného, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona, když jeho délka neodpovídala průběhu a složitosti řízení a je proto třeba uzavřít, že celková doba tohoto řízení byla nepřiměřená. V důsledku porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, vznikla žalobci nemajetková újma (jejíž vznik se předpokládá), neboť porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení, je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové, morální újmy na straně žalobce/stěžovatele (srov. rozsudek ESLP ve věci APICELLA proti Itálii, § 93), a to minimálně v důsledku jeho právní nejistoty resultující z nepřiměřeně dlouhé doby řízení a s tím spojené nejistoty, jakým způsobem spor dopadne. Podle názoru soudu, s odkazem na shora popsany průběh namítaného řízení, je odškodnění ve formě morálního zadostiučinění, tedy konstatování porušení práva na vydání věci v přiměřené lhůtě, jakožto primární forma zadostiučinění, neodpovídající a je nutné přistoupit k odškodnění v reálné podobě.
16. Ze zkonsolidované judikatury vyšších soudů (srov. stanovisko či nález Ústavního soudu ze dne 28. 3. 2011, sp. zn. I. US 12192/2011) plyne, že výše odškodnění je v odůvodnění rozsudku nutno stanovit s pomocí podrobně rozebraného aritmetického výpočtu (srov. právní věta pod bodem 9 Stanoviska). V této věci pak výpočet soudu vypadá následovně: základní částka za 10 let trvání řízení činí 15.000 Kč za rok, přičemž za první dva roky trvání řízení soud operoval s částkou v poloviční výši tj. 15.000 Kč za první dva roky řízení. Nebylo důvodné, aby soud vycházel z vyšší částky než je 15.000 Kč za rok, neboť řízení nebylo ani extrémně dlouhé ani s výrazným významem pro poškozeného, což by svědčilo pro navýšení základní částky za rok trvání řízení nad 15.000 Kč. Soud proto dospěl k základní částce ve výši 135.000 Kč, přičemž tuto понížil o 50 % z důvodu, že řízení bylo po dlouhou dobu přerušeno do shora uvedených řízení, jejichž délku soud neshledal nepřiměřenou. Po dobu přerušování řízení byl význam řízení pro žalobce v podstatě

nulový, neboť jestliže je řízení přerušeno, neklade žádné požadavky na účastníky, čímž účastník je z určité části po tuto dobu oprostěn od dopadů řízení na jeho osobu. Z těchto důvodů proto soud žalobci přiznal částku ve výši 67.500,- Kč, jak uvedeno ve výroku I. rozsudku.

17. Úrok z prodlení odpovídá ust. § 15 odst. 2 zákona, podle něhož se náhrady škody u soudu může poškozený domáhat pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Jelikož žalobce svůj nárok předběžně uplatnil u žalovaného dne 21. 12. 2016, mohl se žalovaný podle citovaného zákonného ustanovení dostat do prodlení dnem 22. 6. 2017. Vzhledem k tomu, žalobce žádal úrok z prodlení ode dne následujícího po dni, kdy byla žalovanému žaloba doručena a protože žaloba byla doručena dne 1. 8. 2018, rozhodl soud v souladu s požadavkem žalobce a přiznal mu zákonný úrok z prodlení od 2. 8. 2017. Výše úroku z prodlení je odůvodněno ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroku z prodlení.
18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznal soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování, nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, v kontextu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30Cdo 3378/2013, podle něhož i částečné vyhovění žaloby v podobě částečně přiznané částky na přiměřeném zadostiučinění, je ve svém důsledku plným úspěchem žalobce ve věci. Žalobce má proto ve vztahu k žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení se skládají z částky 6.200,-Kč, podle ustanovení § 11 odst. 1, ustanovení § 7 a ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dva úkony právní služby po 3.100,-Kč – převzetí věci, sepsání žaloby) a z náhrady hotových výdajů ve výši 600,-Kč podle ustanovení § 13 odst. 1,3 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dva úkony právní služby po 300,-Kč – převzetí věci a sepsání žaloby).
19. Lhůtu k plnění pak soud stanovil podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř. s přihlédnutím k tomu, že finanční prostředky žalovaného jsou vázány na státní rozpočet, kde je nutná delší doba pro jejich uvolnění. Tuto skutečnost soud reflektoval v poskytnutí delší lhůty k plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 7. března 2018

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Milada Bryndová